

Bernarda Jelen

Dragi Volk

V Gozdu, 31. julija 1972

Dragi Volk, pozdravljen!

Oprosti, več let se nisem oglasila. Priznam, morda ni prav, da sem te namenoma utapljala, zadrževala tvoj dih pod vodo, a tudi zdaj pišem po ključu nesrečnega naključja. Pismo se torej ujema z večerom, ko si v tuleči brezskrbnosti naletel name. Morda boš v nadaljevanju razumel, da ta podatek drži (ne glede na biovremensko napoved).

No, še vedno mi je ime Rd. Kapica, in ker nas je rdečih kapic točno toliko kot volkov, boš kmalu pogruntal, katera ... Pa še nekaj, preden zares začnem pisati pismo: odločila sem se, da danes vesolju razkrijem identiteto in hkrati ne prevzemam odgovornosti niti za tvoj odziv niti za morebitne posledice. Najbrž bi bilo v tem delikatnem trenutku boljše, da me ne bi prepoznal, a je žal prepozno.

Torej, kakor koli, jaz sem tista Rd. Kapica, ki je zelo močna. To pomeni, da ne znam lagati. Moč rdečih kapic se meri s pragom tolerance laži: bolj kot so iskrene, več resnice prenesejo, močnejše je njihovo srce. Ja, uganil si, zato sem do pozne starosti ohranila nagajiv nasmeh in bleščeče črne oči kot 8000-letna barjanska okna. Zate pa ta merila nikoli niso veljala, zato ti brez slabe vesti sporočam, da mi ni žal:

1. da je na starost tvoj kožuh garjast zaradi nesrečnega tajminga,
2. da z umetnimi čekani ne moreš več trgati belih deviških prsi,
3. da je tvoj rep razcefran od gona po ozkih uličnih prehodih in
4. da si ostudno napihnjen zaradi alkohola in pomirjeval, ker te je strah resnice.

Ljubi Volkec, nasprotno, vse naštetu ti zelo privoščim; naj bo zadnje obdobje tvojega bivanja zagrenjeno z velikim Z.

Zakaj?

Zato, ker si več kot pol stoletja lagal samemu sebi, se sprenevedal! Takim primerkom pri nas po domače rečemo *na zunaj UH, navznoter BRUH* in dobro vemo, zakaj je Oscar napisal zgodbo o Dorianu. A dvomim, da si prebral obvezno domače branje, najbrž si ga snel z dijaškega.neta, saj se spomnim, da v brlogu niti prahu nisi brisal. Že takrat si se bal umazanije, ki je ostajala. Plačeval si angelce čistilce, ki so glancali, da ti ni bilo treba gledati lastne plesni in tesnobe! Ha, a res še vedno verjameš, da lahko packarijo za tabo očistijo drugi?

Če se danes, po štiridesetih letih, ozrem nazaj, moram dodati, da te je že takrat, ko si nadlegoval moj droben ustroj, gladko povozil čas.

Vsakič, ko sva se srečala, si padel v trans, buljil si v moje brezhibno črne oči in vroče rdeč klobuček. Ta kontrast te je prevzel, kaj!

A kje, za vraga, si na moji ljubki bučki videl predpotopno rdečo kapo, mi še danes ni jasno! Nikoli, nikoli ne nosim pokrival, ker ne skrivam bistrournosti. Biti jedro je zame privilegij.

Res pa je, da sem imela na sebi malo črno oblekico in krvavo rdeče salo-narje z vrtoglavimi petami. Ubožec, niti slutiti nisi mogel, kdaj sem pod mizo stegnila nogo do tvojega mednožja, te najprej nalahno požgečkala, nato pa ti z levim ošiljenim gibom strla jajca...

In takrat je bilo prepozno: beljak in rumenjaki sta se razlila v ponev, jaz pa sem ju v nedeljo zjutraj gibko zabelila s slanino, lično postavila na pladenj in zajtrk urno prinesla možu v posteljo. Moj Samec je torej na tešče požrl tvoja jajčka, medtem ko je v vasi bobnel zvon in klical k maši.

Joj, zadnjič sem izvedela, da si dobil potomca – ob veselem dogodku ti res čestitam! Govori se, da ti je zelo podoben, najbrž si ponosen na svoj izum. Naj dodam, da imam tudi jaz družino, in sicer tri čudovite hčere. Prva je Črnotlaska, druga Zlatolaska, tretja Rdečelaska. Dopolnile so pet let in ravno zdaj, ko ti pišem, prebirajo Grimma, se igrajo Rdečo kapico in se prerekajo, katera bo prva pomerila mamine rdeče salo-narje ;)

Kako hitro teče čas, še malo, pa bodo začele guliti šolske klopi, se skupaj s tvojim Juniorjem poditi po sivih hodnikih, pod uniformo skrivaj nositi

oprijete oblekice, tvoj volčji mladič pa zaradi zaslepljenosti z virtualnim klobučkom ne bo opazil, kam je namenjen njihov korak ...

No, dragi Volk, zdaj se bom počasi poslovila. Pisma ne smejo biti predolga, drugače se besede začnejo spozabljati kot najstnice. Pa čas je, da grem kuhat kosilo. Pripravila bom rostbif, špinačo in domače hruške. Krepke in okusne jedi, ki bodrijo duha in oblikujejo telo, kar je dandanes pomembno. Življenje je pač preprosta formula.

A preden končam, ti zavoljo starih dobrih časov zaupam skrivnost (še pomniš, imela sem navado, da te uspavam na nedoumljiv, skrivnosten način ...).

Takole gre: tik preden boš danes zvečer utonil v spanec, pomisli name, na moj dar, da v sanjah vidim barve, slišim glasbo in ob zori vem, o čem so se pogovarjali angeli:

Samogovor angela varuha

I.

Tik pred spanjem boš vedel,
da je večerni glavobol vsakdanje prekletstvo.

Izrekam ga nad tabo
kot urok, za katerega si prosil:
da se srečanje vrne v črno zibelko,
da se vzpenjanje konča z zadnjim padcem.

Nebotičnik krilatec bo izmeril telo.
Tvoje telo,
prevarantsko kuliso,
ki je nisi upal uravnati z besedami o ljubezni.

II.

Drgnem dlani
ob kamen in reko,
blagoslavljam zadržano dobroto.
Naj zagori na temenu,
z odprtim ognjem sesuje gen,
upepeli boj za nasledstvo,

z neusmiljenim zimskim tokom
odnese temno seme.

III.

Ostal si v krogu,
posiljevalec lastne sence.

Razblinila te je nežna zelena nit,
pritrjena na srce.

Moja zgodba je zapisana na koži oblakov,
berejo jo angeli.
Z njo si belijo krila,
umivajo obraze,
loščijo angelski sij.

Rd. Kapica